

the 1990s, the number of people with a mental health problem has increased in the UK (Mental Health Act 1983, 1990).

There is a growing awareness of the need to improve the lives of people with mental health problems. The Department of Health (1999) has set out a strategy for mental health care in the UK. The strategy is based on the following principles:

• People with mental health problems should be treated as individuals, with their own needs and wishes.

• People with mental health problems should be given the opportunity to participate in decisions about their care and treatment.

• People with mental health problems should be given the opportunity to live in their own homes and communities.

• People with mental health problems should be given the opportunity to work and to contribute to society.

• People with mental health problems should be given the opportunity to live a full and meaningful life.

• People with mental health problems should be given the opportunity to live in their own homes and communities.

• People with mental health problems should be given the opportunity to work and to contribute to society.

• People with mental health problems should be given the opportunity to live a full and meaningful life.

• People with mental health problems should be given the opportunity to live in their own homes and communities.

• People with mental health problems should be given the opportunity to work and to contribute to society.

• People with mental health problems should be given the opportunity to live a full and meaningful life.

• People with mental health problems should be given the opportunity to live in their own homes and communities.

• People with mental health problems should be given the opportunity to work and to contribute to society.

• People with mental health problems should be given the opportunity to live a full and meaningful life.

• People with mental health problems should be given the opportunity to live in their own homes and communities.

• People with mental health problems should be given the opportunity to work and to contribute to society.

• People with mental health problems should be given the opportunity to live a full and meaningful life.



HABİB SELMİ • Marie-Claire'in Kokuları

**HABİB SELMİ** 1951 yılında Tunus, Kayrevan'da doğdu. Gençlik yıllarında öykü yazmaya başladı. Öyküleri tanınmış bir radyo istasyonunda okununca ünlendi. 1985'te Paris'e göçmeden önce Arap Dili ve Edebiyatı üzerine Öğretmenlik Yüksek Sertifikası aldı. 1985'ten beri Paris'te yaşıyor ve ortaokul düzeyinde Arapça öğretmenliği yapıyor. Yazarın sekiz romanı Fransızca, Almanca ve İtalyancaya çevrildi. *Marie-Claire'in Kokuları* Uluslararası Arap Romanı Ödülü'ne aday oldu ve finale kaldı.

روائح ماري كلير [Rawai'ih Marie-Claire]

*The Scents of Marie-Claire*

© 2017 Habib Selmi

İletişim Yayınları 3069 • Dünya Edebiyatı 282

ISBN-13: 978-975-05-3175-0

© 2021 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2021, İstanbul

*EDITÖR* Necdet Dümelli

*KAPAK* Suat Aysu

*KAPAK RESMİ* Akseli Gallen-Kallela, "Genç Bir Kadının Yüzü"

*UYGULAMA* Hüsnü Abbas

*DÜZELTİ* Büşra Bakan

*BASKI* Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 45030

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11

Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

*CILT* Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

**İletişim Yayınları** · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

HABİB SELMİ

# Marie-Claire'in Kokuları

روائع ماري كلير [Rawa'ih Marie-Claire]

*The Scents of Marie-Claire*

İNGİLİZCEDEN ÇEVİREN  
*Celâl Demirel*





“Elini yüzünü yıkadın mı?”

O zamanlar neyi kastettiğimi anlaması için, başka kimse- nin anlayamayacağı şekilde başımı hafifçe sallamam yeterliydi. Sabahları kahvaltı masasına oturmak için karşısındaki sandalyeyi çektiğim anda, daireme taşındığından beri neredeyse hiç değişmeyen ses tonuyla bana bu soruyu sorardı.

Ondan sonra hiçbir şey söylemezdik. Kendimizi kahvaltı etmeye öylesine kaptırırız ki sanki sürekli tekrarlandığı için tüm ayrıntıları alışkanlık haline gelen eski bir ritüelin içindeymişiz gibi hareket ederdik. Aynı hareketleri tekrarlardık. Tüm kahvaltı boyunca birbirimize nadiren bak- sak da yuvarlak yüzü çillerle kaplı Marie-Claire’in o anlarda kendini mutlu hissettiğinden eminim. Sabahları, elimizi yüzümüzü yıkadıktan sonra birlikte kahvaltı etmek en sevdiği şeylerden biriydi.

Birlikte yaşamaya başlamadan önce, Marie-Claire gözle- rini açar açmaz mutfağa koşarmış. Kahvaltısını edermiş ve kahvesini yudumlarken bir veya iki sigara yakarmış. Ondan sonra da banyoya gidip elini yüzünü yıkarmış. Bunu bana

birlikteliğimizin hiç olmadığı kadar derinleştiği ve her zamankinden daha çok yakınlaştığımız bir gün itiraf etmişti. Şaşırdığımı söyleyip yavaş yavaş onu bu kötü alışkanlığı bırakmaya ikna etmiştim. Annemin her zaman söylediği sözleri tekrarlayarak, “Yemek kutsaldır, Allah’ın nimetidir,” demiştim. “Yemek yerken temiz olmamız gerek.” Kısa bir süre sonra, bir şey yemeden önce ellerini yıkamak konusunda benden daha titiz olmaya başlamıştı.

Bir dilim kızarmış ekmeği almak için uzandığına, ekmeğine ince bir tabaka halinde tereyağı sürdükten sonra üzerini kiraz, şeftali, üzüm veya çilek reçeliyle kapladığını görebiliyorum. Ekmek dilimini sıcak sütlü kahveye batırdıktan sonra, onu gördüğüm andan beni terk ettiği âna kadar arzuladığım dudaklarına götürüyor.

Kahvaltısını bitirdikten sonra, parmaklarını hâlâ uykudan şişmiş olan dudaklarında gezdirirdi yavaşça. Her halinden, durumdan memnun olduğu anlaşılan Marie-Claire, “Kahvaltımı benimle paylaşman ne hoş,” der ve ilk sigarasını yakarken, “Kahvaltudan daha iyi bir şey yok, biliyorsun değil mi?” diye eklerdi. Ben de başımı sallayarak ona katıldığımı belli ederdim. Ben, Allah’ın bir nimeti oldukları dışında yiyecekler hakkında hiçbir şey söylenmeyen bir evde doğmuştum. Çocukluğunda kahvaltı nedir bilmeyen ben... Kahvaltıda bir şey yiyeceksem, çıkmaları epey uzun zaman alan dişlerim çiğnerken kırılmasın diye uzun süre suya batırdığım bir parça kurumuş buğday veya arpa ekmeği olurdu bu. Ya da önceki günden artan ve gece boyu dışarıda kaldığı için ekşimeyen şakşukaya, kuskusa veya bir önceki günden hazırlanan keçi derisi yayığının dibinde ne kaldıysa ona banardım ekmeğimi. Yahut sadece çaldığım hurma veya şeftalileri yerdim.

Marie-Claire, sigarasının dumanını tüm vücuduyla açık olan pencereye dönerek üflerdi. Dumanının bana gelmemesi için bunu düzenli ve dikkatli bir şekilde yapardı, çün-



kü sabahları bu kokuya dayanamadığımı biliyordu. Miskin miskin esnediğinde altın kaplı dişi gözüme ilişirdi. Sigarasını bitirince kollarını havaya kaldırıp koltukaltılarını bana göstererek kafasının üzerinde birleştirdiği parmaklarını başına koyardı.

O zamandan beri kadınların koltukaltlarına bakmak ben de bir saplantı haline geldi. Zaman içerisinde kadınların çekinmeksizin sergilediği bu iki boşluğun özellikle de tıraşlı olduklarında vücutlarının en çok istek uyandıran bölgeleri olduğunu keşfettim. Burnumu koltukaltlarına gömüp kokusunu içime çektiğimde, çocukken ergenlik sonrası çağıdaki ablalarımın birinin göğüslerine başımı gömdüğümde hissettiklerimi hatırlatan eşsiz bir hisse kapılırdım.

Bundan Marie-Claire'e ilk kez bahsettiğimde kaşlarını hayretle kaldırarak gülmüştü. "Tam bir domuzsun. Koltukaltlarının neyini seviyorsun; kılları mı, yoksa ter kokusunu mu?" Ancak birlikte olduğumuz süre boyunca vücudunun o kısmına bayıldığımı hiç unutmadığını ve bana aşkını ifade etmek, beni şevke getirmek veya herhangi bir sebepten beni takdir ettiğini göstermek istediğinde koltukaltılarını açar veya başımı alıp koltukaltına bastırırdı.

Marie-Claire yemeğini ve sigarasını bitirdikten sonra yerinden kalkmazdı. İlk birkaç yıl ben de aynısını yapmayı denedim, çünkü o anlarda yanında kalmamın, onda birlikte kahvaltı ettiğimizdekine benzer hisler uyandırdığımı biliyordum. Daha sonra Marie-Claire gökyüzüne bakardı. Bunu neredeyse her sabah yapardı. Güneş bulutların ardında kaldığında, "Ne korkunç bir hava," derdi. Bazen ona cevap verme isteğime mağlup olur, "Ama yağmur, bulutlar ve rüzgâr da güzel," derdim.

Heyecanla, "Garipsin!" derdi. "Diğer insanlar gibi değilsin; yoksa nasıl olur da gökyüzü bulutlarla kaplıyken havanın güzel olduğunu söyleyebilirsin?"

Kaşıklarla bıçaklara bakarken sessizliğimi korurdum. Masadaki kırıntıları toplar, bardaklarımızda kalan kahveyi demliğe geri dökerdim.

Zaman zaman başımı biraz öne eğip sessizliğe gömüldüğünde bu fırsatı kaçırmaz ve gizlice onu izlerdim. Öncelikle her zaman daha önce görme fırsatı bulduklarına kıyasla daha küçük görünen göğüslerine bakardım. Omuzlarına, kollarının üst kısmına, daha sonra uzunluğu ve zarıflığı bakımından annesinininkine benzediğini keşfettiğim boynuna ve istisnai biçimde yumuşak olan ellerine bakardım. Sonra çillerle kaplı yuvarlak yüzünü incelerdim. Bazen onu ilk kez gördüğümde zihnime kazınan görüntüsünü veya bende bıraktığı izlenimi hatırlamaya çalışırdım.

Marie-Claire'in yüzünü severdim. Her daim arzuladığım dudakları veya yüzü özellikle güzel olduğundan ziyade yuvarlak, kadınsı ve rahatlatıcı olduğu için... Yüzü samimiyet, doğallık, dinginlik ve zekâ pırıltıları saçardı. Bazen yüzüne bakar ve kendimi otuz yaşını geçmiş bir kadının değil, küçük bir çocuğun yüzüne bakarmış gibi hissederdim. Aynı zamanda yüzünü, onu bir şekilde kendine has kılan çilleri ile omuzlarına inen ve onu daha çekici yapan yumuşak sarı saçları için de severdim.

Önceleri, ne zaman onu izlediğimi fark etse dilini çıkarırdı. Bazen de somurtur veya boynunu uzatarak yüzünü yüzüme yaklaştırır ya da vücudunu geriye çekerek kameralara bakıyormuşçasına yapmacık bir şekilde ellerini saçlarına attıktan sonra bana bakardı. Bunu yaparken de güler veya gülümserdi. Ara sıra ayağa kalkıp yanıma gelirdi. Elleriyile gözlerimi kapatıp kollarını boynuma sarar veya beni omuzlarımdan tutup onu gözetlemekten zevk alan bir sapık olduğumu itiraf edene ve özellikle de kahvaltudan sonra onu bu şekilde izleme alışkanlığımı bir an önce bırakacağıma söz verene kadar sallardı. Sonrasında rahatsız olduğunu belli

eder şekilde havada elini sallar, benimle alay ederek kafasını oynatır veya soğuk ve sert gözükmeye çalıştığı o bakışı atardı. Eğer konuşacak olursa da gece iyi uyuyup uyumadığımı, kendimi iyi hissedip hissetmediğimi veya bir sorunum olup olmadığını sorardı. Ya da daha önce kadın vücudunun herhangi bir kısmının çıplak kaldığını görmemiş, bastırılmış bir adam gibi onun yüzüne bakmaktansa her zamanki gibi ben fark etmeden uzayan ayak tırnaklarımı kesmemi söylerdi.

Pek sık olmamakla birlikte ikimizin de izinli olduğu günlerde kahvaltı dayanamayacağım kadar uzun sürerdi. Orada oturmadan sıkılacağımdan korktuğum için masadan kalkar veya keyfimin kaçıp canımın sıkılmasından korktuğum için içime döner ve anılarımın arasında yolculuğa çıkardım. Annemin öldüğü günü düşünürdüm. O gün insanların beni nasıl daha önce hiç olmadığı kadar sevdiğini ve köyün çocuklarının pek çok kez alay ederek tekrarladıkları gibi daha topa nasıl vurulacağını bilmediğim halde en iyi oyuncularıyla oynamama ve onca gol atmama nasıl izin verdiklerini hatırlardım. Benim yaşındaki çocukların katılmasına kesinlikle izin verilme de erkeklerin cenazenin arkasından yürümeme ve mezarlıkta tüm defin merasimini izlememe izin vermeleri de aklıma gelirdi. Dahası tabutu sardıkları örtüyü de eve götürmem için bana vermişlerdi. Bahçeye yaklaştığımda saatlerce ağlamaktan ve ağıtlar yakmaktan yorulan ve yere oturan kadınların hepsi ayağa kalkıp etrafımı sararak beni öpücüklere boğmuştu. Zavallı anneciğimin ölümüne üzülmem gereken o gün hayatımda hiç olmadığı kadar mutluydum.

Zaman zaman canım farklılık istediğinde annemin öldüğü gün yerine son zamanlarda gördüğüm rüyaları hatırlamaya çalışırdım. Zihnimde kalan bu parçaların birbirlerine girerek gizem ve garipliklerini bir kat daha artırdığını bildiğim halde bu durum canımı hiç sıkımadı. Beni, rüyalarımı tamamıyla veya birbirlerinden ayrı olarak hatırlasam aklıma gel-

meyecek şeyleri düşünmeye zorladıkları için aslında bunun faydalı olduğunu da düşünürdüm.

Marie-Claire, kahvaltudan aldığı hazzın doruk noktasına ulaştığını ve geçmişte bu şekilde kahvaltı etmediği tüm günlerin acısını çıkardığını hissettiğinde, benim içime kapanık şekilde geçirdiğim keyifli anları bozmaktan korkarmışçasına ses çıkarmamak için sandalyesini oynatmadan oturduğu yerden kalkardı. Fincan, tatlı kaşığı, bıçak, demlik, şeker, tereyağı, reçel ve artan ekmekleri yavaş ve sessiz bir biçimde tepsiye koyup mutfığa götürürdü. Musluğu sonuna kadar açmasa da akan suyun sesini duyardım.

Birkaç dakika sonra elinde dolu bir kapla tekrar içeri gelir, bana arkasını döner ve yeterince ışık alabilsinler diye her zaman pencerenin önüne koyduğu bitkileri sulamaya başlardı. Ellerini yıkadıktan sonra hâlâ geceliğiyle olurdu: altında hiçbir şey olmayan bir önlük. Marie-Claire de benim gibi pijamalardan nefret ederdi. Ona hastanelerdeki hastaları hatırlattıklarını söylerdi. Dolayısıyla oturduğum yerden en mahrem yerlerini görebilmem mümkündü.

O anlarda kontrolümü kaybetmezdim; aslında genellikle ona bakmayı bırakırdım. Dönüp gökyüzüne ve karşı duvardaki resme bakar ya da tekrar iç dünyama gömülürdüm. Ama bazen tahrik olurdu. Bitkilere doğru eğildiğinde benim olması arzusuna yenik düşerdim. Marie-Claire'in bundan hazzetmediğini çok iyi biliyordum, çünkü ne kendisinin bir inek ne de benim bir boğa olduğumu söylerdi ve ona göre sabahları böyle şeyler yapmak yakışık almazdı. Ancak zaman zaman, özellikle de onun çiçekleri suladığı gibi onu sulamama âşık olduğu zamanlar bana izin verirdi. Elbette perdeleri çektikten sonra...

Önce masamın karşısındaki aynada yansımamı görmüştüm.

Bazen onu ilk kez gördüğümde zihnime kazınan görüntüsünü hatırlamaya çalışırdım; ama yapamazdım. Başımı kaldırdığımda onu görmüştüm. Ancak o benim varlığımın farkında mıydı, değil miydi bilmiyorum. Oturduğum kafeye ne zaman girmişti onu da bilmiyorum, çünkü ne içeride herhangi bir hareket olduğunu fark etmiş ne de bir ses duymuştum. Okumaya dalmış olmalıyım. O da yerine otururken dikkatleri üzerine çekecek herhangi bir ses çıkartmamak için dikkat etmiş olmalı. Tek bildiğim onu fark ettiğimde masamın birkaç santimetre ötesinde, tam arkamda oturduğuydu.

Onu inceleyememiştim; yüzüne ilk kez baktığımda nasıl göründüğünü belki de bu yüzden hatırlamıyorum. Tekrar okumaya dönmüştüm. Uzun bir süre sonra yeniden başımı kaldırdığımda onu daha dikkatli bir biçimde izlemeye başlamıştım. Oturuşunu değiştirmişti, bu sefer daha farklı görünüyordu.

İlk dikkatimi çeken uzun ve düz boynu olmuştu; sonrasında yanaklarındaki çilleri görmüştüm. Tüm bunlara

rağmen yuvarlak yüzü beni kendisine çekiyordu ve tam o anda, aynadaki yansımasını izlerken, çok seksi dudakları olduğunu fark etmiştim.

Yüzüne odaklanmışım. Yuvarlak yüzü, izledikçe beni kendisine daha çok çekiyordu. Kahvesini getiren garsona kocaman bir gülümsemeye karşılık vermesinden kafenin düzenli bir müşterisi olduğunu çıkartmışım. Fincana attığı şekeri yavaşça karıştırmış ve dudaklarını şapırdatmasından kolaylıkla anlaşılacağı gibi büyük bir zevkle kahvesini yudumlamadan önce uzun bir süre minik kaşığı ağzında gezdirmişti.

Onun da yansımasını izlediğim aynadan beni görebildiğinden emindim. Ama yüzümün gözüne ilişip ilişmediğinden emin değildim, çünkü birini bekliyormuşçasına sürekli sokağa ve kafenin sağında kalan kapısına bakıyordu.

Oturduğum yerde döndüm ve sırtımı sokağı izlediği cama yasladım. Bir süre sonra arkamı döndüm; artık yüzünün tamamını görebiliyordum ve gözlerini bana dikmiş olduğunu fark edince şaşırmamışım. Ona gülümsedim ve o da içten bir gülümsemeye karşılık verdi; en azından ben öyle düşünmüştüm. İşte o anda onunla konuşmaya başladım.

Kelimeler ağzımdan sanki önceden onun için hazırlanmışçasına uysal bir biçimde, hızlı hızlı ve kolaylıkla çıkıyordu. Tanımadığım kadınlarla konuşmaya başlamadan önce cesaretimi toplamam gerekirdi, ama bu kez öyle olmamıştı. Sanki uzun süredir tanıdığım biriyle konuşuyor gibiydim. Ne söylediğimi artık tam olarak hatırlayamıyorum, ancak “Daha önce tanışmış mıydık?” veya “Yüzünüz çok tanıdık geliyor,” tarzında bir şeyler dediğimden eminim.

Bu onu güldürmüştü. Her kadının anlayabileceği gibi o da söylediklerimin gerçek olmadığını biliyordu. Bundan eminim. Gülmesi beni mutlu etmişti ve dudaklarının gerçekte de aynadakiler kadar seksi olup olmadığını görmek için dudaklarına baktığımdaysa azı dişlerinden bir tanesinin in-

ce bir altın tabakasıyla kaplı olduğunu fark etmişim. İlk kez altın dişi olan bir Avrupalı görüyordum ve bunu biraz garip bulmuşum. O âna kadar Avrupa'da çürük tedavisinde altın kullanılıp kullanılmadığını bilmiyordum. Yalnızca benim geldiğim yerdeki taşralıların ve çiftçilerin zengin olduklarını göstermek için ve özellikle de altın gibi kıymetli metallere olduğunda parlak ve pırıltılı dişlerin güzel göründüğünü düşündükleri için dişlerini altın kaplattıklarını sanıyordum.

Marie-Claire ile Lüksemburg Bahçeleri'nin ana girişinin karşısında bulunan ve tamamıyla şans eseri girdiğim kafede tanıştığımızda dokuz yıldır Paris'teydim. Bu dokuz yılın beşi okulla geçmişti. Çok hevesli olmasam da okulu bitirip doktora diplomamı aldığımında Tunus'a dönmek istememişim. Otellerde çalışmaya devam ettim. Sözleşmem yenilediği müddetçe üniversitede ders vermeme imkân tanırken bana ihtiyacım olan her şeyi verdiği için otellerde çalışmaktan zevk alıyordum. Aynı zamanda, eğer Tunus'a dönersem uzun süre orada hapsolmaktan ve bir anda elimin ayağımın Paris'ten çekilmesinden de korkuyordum. Bunun asıl nedeni, uzun süre yurtdışında kaldıktan sonra kaldıkları ülkelere Tunus vatandaşlarının zihnini bulandırmaması ve yurtlarına olan sevgilerinin eksilmemesi için Tunus'a dönen herkesin pasaportuna el konmasıydı.

Kafede ne kadar kaldığımızı hatırlamıyorum. Tek hatırlayabildiğim en son bizim çıktığımız. Gülmesinden cesaret alarak onun masasına geçmişim. Aslında bunun için çok çaba sarf ettiğim söylenemez, yüzümü tamamıyla ona dönüp sandalyemi masasına çekmişim.

Her konuşmanın kendine has bir mantığı olduğundan ve özellikle böylesi durumlarda kimse kendi yolunu çizemediğinden, kendimizi pek çok farklı konudan konuşurken bulmuştuk. Konuşmamızın akışı bir an için olsun sekteye uğramamıştı. O ne zaman sussa ben konuşmaya başlıyordum ve

ben ne zaman sussam o sözü devralıyordu. Sanki aramızda bir anlaşma yapmıştık; sanki sessizliğin aramıza girmesine izin verirken yaşadığımız âmi kaybedeceğimizden veya mahvedeceğimizden korkuyorduk. Bu ilk karşılaşmamızda, şans eseri girdiğim kafede, hayatıma giren ilk gerçek kadın hakkında pek çok şey öğrendim.

Marie-Claire'in bir zamanlar düşlediğinin aksine artık üniversitede hoca olmak istemediği için diplomasını almadan Nanterre Üniversitesi'ndeki tarih ve coğrafya bölümünden ayrıldığını öğrenmiştim. Birkaç ay önce, halka açık bir yarışma kazandıktan sonra, Montparnasse'taki postanede çalışmaya başlamıştı. Özel sektörün aksine kamu sektörü hayat boyu iş garantisi verdiği ve Marie-Claire bir gün işsiz kalmak istemediği için postanede çalışmayı seçmişti. Elbette kamuda başka işler de bulabilir; bölümüyle veya kütüphanecilik gibi okul ve kitaplarla ilgili işler seçebilirdi. Ancak çocukluğunda beri mektuplara, kargolara, telgraflara ve postacılıkla ilgili her şeye ilgi beslediği için bu işi özellikle seçmişti.

Üniversitede aldığı eğitim nedeniyle gişeden mektup alıp onları dağıtmak veya pullamak gibi önemsiz işleri yapamayacak kadar kalifiye olduğundan, postanede çalışırken doğrudan mektuplarla ilgilenmiyordu. Ancak her zaman mektuplara bakmak ve onlara dokunmak zevkünden mahrum kalmamanın yollarını buluyordu.

Bana işteki ilk günlerinden bahsetmişti: "Dağıtıma gitmeden önce tüm mektupların toplandığı arabaların üzerine doğru eğilir, farklı boy ve renklerdeki pullara bakardım. Farklı el yazılarıyla yazılmış adresleri düşünürdüm. Ellerimi mektup yığınlarının içerisine daldırıp onları karıştırırdım. Koklardım. Neden her zaman iyi haberlerle dolu olduklarını hayal ederdim, bilmiyorum. Nasıl olup da gemilerle, uçaklarla, katarlarla ve kamyonlarla uzun mesafeleri, denizleri, okyanusları, ülkeleri ve kıtaları aşip dünyanın dört bir yanı-



na gittiklerini düşündüğümde hep hayrete düşerdim.

Gelen mektup çuvallarını açtığımda şaşkınlığım bir kat daha artardı. Bazıları yıpranmış olurdu, kırışır ve kenarları katlanırdı; bir posta merkezinden diğerine giderken pek çok kişinin elinden geçmiş olmaları gerekiyordu. Bazen benim ellerimden de adını hiç duymadığım ülkelerden gelen mektuplar geçerci; aslında mektupta ve pulda ülkenin adını görmemiş olsam haritada böylesi ülkeler olup olmadığından şüphe edebilirdim. Her ne kadar coğrafya ve tarih okumuş olsam da bilmediğim, tanımadığım ülkeler...”

Panthéon ile bar ve restoranlarla dolu olduğu için turistlerin uğrak noktası olan Place de la Contrescarpe arasındaki kısa bir sokakta bulunan eski bir binanın altıncı katında, hizmetçi odası da denilen bir dairede yalnız başına yaşadığını da öğrenmiştim. Ancak odanın küçüklüğüne rağmen, kiracıların çoğu onu seven ve girişte veya asansörde karşılaştıklarında ona gülümseyen yaşlılar ile nazik ve bekâr gençler olduğu için oradan mutluydu.

Marie-Claire bana aynı zamanda üniversitedeki ilk iki yılının hayatının en güzel yılları olduğunu anlatmıştı. Bu yıllarda bazıları kara kıta Afrika, Guadeloupe, Martinik ve Cezyir'den gelen muhteşem genç adamlarla tanışmıştı. En güzel yabancı romanları da bu dönemde okumuş; meyve, sebze ve konserve yiyecekler tüketmekten memnun olduğu ve açık havada veya büyük tren istasyonlarında kurduğu çadırında kaldığı için ucuz bir şekilde pek çok ülkeyi arabayla gezmişti. Ayrıca, Marie-Claire'in yalancı ve ikiyüzlü oldukları için siyasetçilerden ve siyasetten hazzetmediğini, ırkçılıktan tiksindiğini, Filistinliler için üzüldüğünü ve şiddet, terör ve tüm savaşlardan nefret ettiğini de keşfetmiştim.

Ne kadar önemsiz ve ilgisiz olsalar da hâlâ hatırladığım pek çok şey öğrenmiştim. Örneğin Tuaregleri ve onların yaşam tarzlarını sevdiğini, bir gününü onlarla geçirmeyi, keçi

sağmayı, deve yavrularını görmeyi ve Tuaregler gibi çölün ortasında yatmayı hayal ettiğini; resim ve heykelden hoşlandığını ancak ona kasvetli sanat mezarlıkları gibi görüldüğü için müzelere çok sık gitmediğini; yapma çiçeklerden nefret ettiğini ve onlara dokunmaya bile katlanamadığını ve siyah-beyaz fotoğrafları tercih ettiğini anlatmıştı.

Pek çok kez o kafede, birkaç kez de Lüksemburg Bahçeleri'nin ana girişindeki diğer kafelerde buluştuktan sonra onu Bastille Meydanı'ndan çok da uzakta olmayan evime davet etmeye karar vermiştim. Ancak bunu teklif ettiğimde önce onun evine gitmemiz için ısrar etti. Bu kadar ısrar etmesine şaşırmışım ve hâlâ neden böyle yaptığını bilmiyorum.

Odası güzel ve oldukça rahattı. Odadaki tek ve geniş pencerenin önünde duran seramik saksıda büyük bir bitki vardı; pencerenin karşısında alçak yatağı, yatağın ucunda başlık niyetine üzerinde müzik setinin bulunduğu sehpa duruyordu, sehpanın altındaki çitanın üzerindeki rafta kitapları, bibloları ve küçük tabaklar vardı. Sarımtırak duvarlara ünlü empresyonist ressamların çalışmalarını asmıştı.

O da benim dairemi beğenmişti. Özellikle kendi kaldığı odaya kıyasla evimi oldukça ferah bulmuştu. Ancak, ilişkimizin derinleştiği birkaç ayın ardından benim evime taşınmasını teklif ettiğimde hayli tereddüt etmişti. Sanırım bu sıralarda aramızdaki bağ ortada olsa da kendisini bana evime taşınacak kadar bağlı hissetmiyordu. Bazen kaldığı oda daha geniş olsa benim onun evine taşınmamı teklif eder miydi diye düşünürdüm.

Bu noktada belirtmeliyim ki ilk aylarda Marie-Claire'in evimdeki sürekli varlığı beni öylesine mutlu ediyordu ki bu mutluluk hissinin yerini tam aksi duygulara bırakmasından korkuyordum. Tüm hayatım boyunca hiçbir kadın beni Marie-Claire kadar sevmemişti. Hayatımda ilk kez bir kadınla böylesi bir yaşam sürmeye başlamıştım. Onu her gün gö-

rebiliyordum. Onu koklayabiliyordum. Kıyafetlerine dokunup ayak seslerini işitebiliyordum. Vücuduna dokunabiliyordum. Taraklarını, tokalarını, parfüm şişelerini inceleyebiliyordum. Ayakkabılarını, çantalarını karıştırabiliyordum. Banyo yapmasını ve tuvalete gitmesini izleyebiliyordum. Ellerini nasıl hareket ettirdiğini izleyebiliyordum. Esnemesini izleyebiliyordum. Yatağa girişini ve her sabah yataktan kalkışını izleyebiliyordum. Göz kalemini çekmesini, ruj sürmesini ve kaşlarını almasını izleyebiliyordum. Ne zaman ve nerede olursa olsun canım istediğinde tüm bunları ve çok daha fazlasını yapabiliyordum. Ama bu sıradışı ve güzel yaratığın tüm kırılğanlığı, gücü, büyüleyiciliği, karmaşıklığı, acayıplığı, ikilemleri, ruh halleri ve hevesleriyle benim olduğuna inanamıyordum. Benim, yalnızca benimdi...

Özellikle başlarda evdeyken sürekli yanımda olmasının beni tedirgin ettiğini de kabul etmeliyim. Bir kadınla birlikte yaşamaya alışkın değildim ve kafelerdeki buluşmalarımızda bana tüm anlattıklarına rağmen neleri sevip sevmediğini bilmiyordum; bunun yanı sıra, söylendiği üzere kadınların ne kadar değiştiğini de bilmiyordum. Saçmasapan bir şeyler yapıp onu hayal kırıklığına uğramaktan korkuyordum. O yüzden dikkatlice hareket etmek ve onun tüm hareketlerini dikkatle izlemek için elimden geleni yapmışım. Tuvaletten çıkmadan önce temiz olduğundan emin olmak için uzun uzun klozetin çanağını izler ve her yere oda kokusu sıkardım. Elimi yüzümü yıkamak için su doldurduğum şişeyi Marie-Claire herhangi bir engelle karşılaşmadan tuvalet kâğıdına ulaşabilsin diye kenara koymuştum. Yalnız yaşadığım zamanlarda yaptığının aksine ayakkabılarımı artık çıkardığım yerde bırakmayıp yerlerine koyuyordum. Neredeyse her gün duş alıyor ve banyodaki işim bittiğinde suyu sonuna kadar açarak vücudumdan dökülen kılların bu kuvvetle giderden gitmesini sağlıyordum. İç çamaşırımı her gün değiştiriyor-

dum ve bunu daha önce hiç yapmamıştım. Kendilerine has zevkleri olan bazı alışkanlıklarımı da bırakmıştım. Parmağı-  
mı burnuma sokmayı; dilediğim zaman serbestçe geçirmeyi  
ve gaz çıkarmayı bırakmıştım. Sesli bir şekilde sümkürüp ağ-  
zımı şapırdatmayı bırakmıştım. Yeterince sık yıkanmadığımı  
düşünmemesi için kaşınmayı da bırakmıştım.

Ayrıca onun söylediği her şeyi dinlemeye başladım. Onun  
yorumlarına gerçekten dikkat ediyordum. Sorularını hızla  
cevaplıyordum. Önerilerini hemen kabul ediyordum. Ne za-  
man ihtiyacı olsa yardımına koşuyordum. Gülümsediğinde  
gülümsüyordum. Onun canı istemediğinde ben de televiz-  
yon izlemiyordum. Ne zaman yorgun olsa veya başının ağrı-  
dığını söylese sessizce oturuyordum.

Gereğinden fazla ihtiyatlı hareket ettiğimi biliyordum. Ma-  
rie-Claire'in böyle davranmamı gerektirecek kadar sıkıntılı bir  
kadın olmadığından emindim ve bunların onun için önem-  
li olmadığını biliyordum. Ancak ilişkimizin bu kritik aşama-  
sında Marie-Claire'in hakkımdaki fikrini değiştirebilecek her-  
hangi bir şey yapmayacağıma dair kendime söz vermiştim.

Tedirginliğim ve gerginliğim geçtiğince o zamana kadar  
pek dikkat etmediğim bir konuyu çözmeye odaklandım. Ne  
kadar canımı sıksa da bu konuyu görmezden gelmiştim. Bu,  
Marie-Claire'in adımı nasıl telaffuz ettiğiydi. Ne zaman adı-  
mı söylese başka birisine seslendiğini sanıyordum. Bu, içi-  
mi acıtıyordu.

Ona adımı nasıl doğru düzgün telaffuz edeceğini öğret-  
mek için epey zaman harcadım. "Mahfut, Mafut değil. Dik-  
katlice dinle, Mahfut." Harfleri olabildiğince açık ve net  
bir biçimde söylemeye çalışarak, yüksek sesle tekrar eder-  
dim. Başta bunu bir şaka sansa ve pek ilgilenmese de Ma-  
rie-Claire'in de bunun benim için ne kadar önemli olduğ-  
unu anladıktan sonra bu çalışmalarımız esnasında büyük ça-  
balar sarf ettiğini kabul etmeliyim.